

„Stjernen“

Bogholder: Peter Ebbesen.

Kurven.

Den Bygning i London, som nu benyttes af den derværende filial af det engelske Bibelselskab, blev tidligere beboet af Hertugen af Newcastle, der var almindelig bekjent for, at han rafte vel ved at oplyde ethvert Dusse, Venner og Bekendte forebragte ham, meninden efter var lige saa raf til at glemme dem.

Som Parlementsmedlem havde Hertugen, der tillige var Minister, at hjælpe med en meget vægtig Opposition; hvorefter Stemme var ham Guld værd.

Saa træf det sig da engang, at det paa Valdag i Cornwall var kommet saa vidt, at Sejren vilde paa en eneste Stemme. Denne tilhørte en grundstelig Bonde, hvem da den fulde Hertug sagd var heldig nok at bringe paa sin Side. Hvad der slog Hovedet paa Sommel, var, at Hertugen gav den ørlige Landmand et ubrasdeligt Lovis om, at hans Svigeren skal være arbejdes til paa en Bedstilling i Toldbaget, saa snart den afdelige Olding, der forinden nôd dens Indtægter, afgik ved Døden.

„Ja, det er godt nok“, mente den forstige Bonde, „herude paa Landet er det ingen Sag at komme til rette med de høje Hertuber. Men inde i Staden, figer man, kan ingen ørlig Sjæl komme over paa Livet for eders Lakajer og lufte Døre.“

„Min høje Ven,“ saarede HansHersighed og bantede Supplikanten paa Skulderen, „saar snart den gamle Abel har lukket Øjnene, kan Du bare tage Glæstravogn, jage afsted til London og banké paa mit Hotel. Hvad enten det er ved Dag eller ved Nat, hvad enten jeg sover eller vaaer, er levende eller død, saa bank bare paa, som om Du var min hødeste Broder; jeg skal nok i Hoveden give Portneren Ordre til øjeblikket at lukke op og føre Dig ind til mig.“

Endnu et Slag paa Skulderen, et Handtryk til, og Hertugen steg i Bognen og vinkede hulhalig til Afted.

Bonden gned sig endnu paa Skulderen efter det nedladende Haandslag, da Hertugen allerede for lange siden havde glemt baade Bondemanden og det givne Lovite.

Men det havde vor Supplikant ikke, naar han om Aftenen sad foran den hyggelige Kamini, fortalte han os om den prægtige Hertug, og aldrig saa snart havde den gamle Tolder for sidste Gang snappet efter Brejet, for vor Bondemand besteg sin største Kleppet og so'r af Sted til Hovedstaden. Det var Midnat, da han handede foran Hertugens Bolig.

Nu træf det sig saaledes, at Kongen af Spanien netop laa for Døden samtidig med, at man i Cornwall med de bedste Forhaabninger afontede Toldernes sidste Gut.

I den samme Nat, da Bonden galoppede af Sted til London, ventede Hertugen med Utaamodighed i sit Kabinet. Autonsten af en spansk Kur'er.

Unmattet af sine mange Forreninger havde han om sider fort for Midnat begivet sig til Sengs efter forst at have gjort Portneren Ordre til at blive oppe og øjeblikkelig føre den ventede Kur'er op i hans Soværelse, saa snart han maaatte komme.

Hans Hertighed var lige salben i en blid Sovn; Kammertjeneren snorlede i Forsalens Lænestole, og selv Portneren sad og nikkede inde i sit Hummer, da Bondens kraftige Arm satte Dørhænderne i en hættig Bevogelse.

„Er Hertugen hjemme!“ tilraabte han Portneren i den halvaabne Dør, jeg må straks tale med ham.“

„Ja vist saa, og han er endda til Sengs; men han har givet udtrykkelig Ordre til, at I naar som hest, ved Natson ved Dag, uden videre skal føres op til ham.“

„Gud velsigne ham. Det er en Stadsbarl!“ udbrød vor Supplekant, hvos Hustru der hjemme havde fundet det raadsligt at underholde ham med alle Haandte Historier om de højbaerne Hertugers svage Hukommelse. „Gud velsigne ham! Og jeg, som var lige ved at hvile! Nej, se det er, hvad man falder at holde Ord! Lad nu bare noget komme og fortelle mig noget stent om Vor der og Hertigheder, da skal saa med mig at beslille! Men jeg har ogsaa alidt sagt, at de ikke er en Smule verre end gemene Folk.“

Og under selvhængelige Smaasnakken stridte han af Sted op ad den brede Trappe, gennem Førgemaller og Salie, indtil han om sider havde naaet Hertugens Sovelammer.

„Er han dø?“ spurgte den vækkende Statsmand. „Er han?“

„Ja vist er han saa,“ saarede Landmanden.

„Naar? Naar døde han?“

„I Forgaars, Deres Hertighed, alkurat klokken halv et, efter at han fort i Forvejen havde haet Pulver af Dr. Sieber. Jeg har nu joget aften uden Risit eller Ho i holvanden Døgn og kan da vel stole paa at min Svigeren nu bliver hans Eftermand?“

Hertugen der imidlertid fra sin noget svindrunde Tilstand var blevet fuldstændig vaagen, begyndte at sindse over den vidunderlige Kur'e, der i to Dage havde redet fra Manzanares til Themjens Bredder og til Bederlag herfor — ja, han havde jo sagt det tydeligt nok, — nu lagde Beslag paa Arveretten til den spanske Throne for sin Svigeron!

„Er den Karl fuld eller gal? Lad mig se Brevskaberne!“ udbrød Hertugen, idet han slæb Sengemønget til Side.

Men, du store Gud! I Stedet for den spanske Hidalgo til han Pje paa den gamle stiftelige Bondemand fra Cornwall.

Jeg Begyndelsen optog han den natlige Fortyrrelse meget unadig. Og det var sandelig ogsaa usorslammet anmasende og snurrigt af den gamle Tolder i Cornwall, at han netop lagde sig til at dø paa en Dag da Hans britiske Majestæts Kabinet ventede Budskabet om Kongen af Spaniens Hedenfart. Men paa den anden Side var dette Sammentræf saa bundkomisk, at Hertugen gjorde gode Miner til slet Spil, og — Bondemandens Svigeren sit, hvad han ønskede.

Paul & Temple, Sagførere.

St. Paul, Nebr.

INDEPENDENT'S

Bogbinderi

i Grand Island Nebr.,

udfører ethvert Slags Bogbindarbejde, indbefattende Forstørrelsen af Kontor-Bøger.

Bestillinger modtages paa dette Blads Kontor i Dannebrog.

Petersen & Schlytern, Assurance-Agenter i Dannebrog.

Repræsentanter Continental i New York og Phoenix i Hartford. Besøger den fristeste og billigste Forsikring mod

Brand, Lynild og Ørlæser.

Henry Hansen.

— 42 —

Havde et fornøjeligt Bryllupsgilde. Vaade Gamle og Corpus Juris havde skrevet Sange til os, og Taler holdt vi Alle sammen, ogfar Morbro'er, der holdt en mystisk Staal for Livets Trelant, hvilket han udtydede om os tre Brødre. Hvad han egentlig mente, forstod Ingen af os, men derfor tomte vi alligevel Glassene med stormende Jubel, som steg end højere, da Svigerfader dernæst udbragte en Staal for Morbro'er, fordi han ikke var saa trelantet, som man kunde tro ved forstige Bekjendtskab med ham. Og saaledes vedblev det med latter og Sang og Glasenes Klang og overordentlig Glæde.

Det led henad Midnat. Bogen holdt for Døren, Estrid og jeg steg ind i den og hørte rast til vort nye Hjem. Ubeskrivelige vare de Hørelser, hvormed jeg ved Estrids Side steg op ad Trappeerne: jeg gik med min egen Husten til mit eget Hjem, det var mig, som hørte jeg Livets Fløjde bleve slagne op, forat vi To skulle komme frem. Inde i Stuerne var der festligt oplyst, hærlige Hænder havde rigt udstryret dem med smukke Gaver. Vi traabte hen til Binduet, der stod Halvmaanen og hilste paa os; som før et Aars Tid siden nikkede den ned til mig, men denne Gang sagde den: „Det har du gjort Det i, Nicolai, det har du gjort Det i.“ — Vi lukkede Binduerne op og saa ud over de dunkle Trætoppe, over hølle der hvilte den dybste Stille og Ro, men højt over dem funklende uendelige Stjerner paa den tause Himmel, Evighedens Størhed syldte vore Hjerter med usigelige Anelser: vi boede vore Hoveder og folde vore Hænder og både til vor Fader, som er i Himmelne.

Lokkelige, fredssjæle, velsignede Dage oprundt for os! Fornøjelighed og Ro i Sindet, slig indre Tilsfredshed og Fornøjelighed havde jeg aldrig hændt for. Der laa Syldenglands over hele Livet, selv de mindste Småtinge blev mig høje og dypbare, da Estrid og jeg havde dem i Fællesskab. Alt saa pynteligt og festligt ud, Blomster smykede vor Bærelser, Paul Veroneses „Bryllup i Kana“, indtog en imponerende Plads over Sofaen, hvor det syldte hele Væggen, som ikke var ret stor. Jeg kunde ikke blive hjed af at se paa al denne Hertighed: jeg synes aldrig, jeg havde set saa smukke Bærelser eller saa fine Møbler — og saa at tenke sig, det var Altsammen mit: mine Bærelser, mine Møbler og, når jeg saa paa Estrid, min føde velsignede Hustru — nej det var altfor vidunderligt! Stundom blev jeg næsten bange for, at det Altsammen skulde være en Drøm, og Noen skulde komme og vælge mig, og jeg så atter alene paa mit gamle Kvist-

Dump! Dump!! Dump!!!

- PANIK! -

Slagen med Skral, Forfærdelse, lammeende V. Z. og navn
los Fortvivelse er

De høje Priser

i Dry Goods,
Sommer-Klaeder,
Kjolestoffer,
Hvide Varer.

— Det er —

CHAS. A. WIEBE

I
GRAND ISLAND,

* som har startet denne

Mægtige, om sig gribende Revolution.

Kom og forsyn Eder hos

WIEBE

Dansk Salgsmand: T. Nielson.

GROCERIES!

Herved vil jeg anbefale mit Lager af Groceries til det ærede Publikum

Rye og friske Varer vil altid forefindes saavel som re-el Behandling.

E. W. Værter selges til Dagens billigste Priser.

Fodtoj!

Til mit Varelage har jeg fojet et nyt og godt Udvalg af Herre- og Dame-Fodtoj, der just i disse Dage er modtaget.

Henry Hansen.

Mærk!

Mærk!!

Mærk!!!

-o PAUL ANDERSON, o-

Sagfører,

praktiserer i Fredsdommer, County- og Distriktsretten i Howard og omliggende Countier, bejorgende alt Prokurator-Forretning gen henhørende.

* NOTARY PUBLIC, *

Laan-, Assurance- samt Indkassering-Agent.

Taler de skandinaviske, tyske og engelske Sprog. Salger Billetter, Veksler og Post-Office Ordres til alle Pladser i Europa.

E. W. Værter selges med: *

Thingvalla,

Hamburg,

Nordtyske Lloyd

samt American Linien

— til Dagens laveste Priser. —

Laan paa Vandejendomme, paa lang D og til laveste Rente, besjørges.

Indkassering besjørges prompt og bestemt.

Assurerer Farm- og Væjendom i Brand, Lynild, Storm og Cycloner, altid til laveste Priser i det velbekjendte

German of Freeport

og flere andre solide Compagnier. Kontor i Fronten af 2den Etage i M. Andersons Bygning, paa Sydsiden af Howard Avenue.

G. O. Schlytern, Præ.

Jno. G. Schlytern, M. Schlytern

BANK OF DANNEBROG

Dannebrog, Nebraska.

Udøvere almindelige Bankforeninger.

Særlig Sparekonto højstes Indkassering, hvilket besjørges mod rimelig Vederlag.

Højeste Rente betales på Penge, som ind

settes paa længere Tid.

American Exchange National Bank NEW YORK, N.Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

— 47 —

og et Trylleslot. Hun git straks ind paa min Tankegang, og nu udmalte vi hinanden, hvilke forunderlige Blomster der vokse derover paa Solstænger Guldkroner, og som havde den allersmørste Klokkelang. En af Swanerne svommende forbi, med brusende Fjedre og stolt hejet Hals gjennemstar den de re Vande; den kom straks ind med i Gængsbyret og blev til en fortrollet Prind der om Dagen af en end Fee var ivrig til at svømme rundt om Den, men Natten var lost fra Trolddommen og herstede paa Trylleslotet i fyrtid Hæhed. Lidt efter kom den anden Swan forbi, og Estrid mente da, at det var Prinsessen, som delte Skejvne med Prinden. Gængsbyret blev aften ved Fuglesangen, der i tusindfolkigt Kor løb omkring os. Estrid antog, at maatte være en Drosjel, der slojede saa yndeligt lige over vores Hoveder; jeg fik, at det var en Vogsfink, hvorved Estrid bemærkede, at Vogsfinken slojede ikke — men nu løb paa en Gang en munter Koldren sig høre fra det store Gaenietre, og det, mente hun, var Vogsfinken. Og saa var der Staren — og Dappene — og Sidstinen og Rødkælen — det var en uendelig Jubel af fløjende, tonende Fuglestimmer — der var nok at gjætte paa, især naar man var stivere i sin Naturhistorie end Estrid og jeg. Saar rejste vi os og gik videre paa alle de føde Smaa Sangfugle: det var, som om hele den Koncert blev anført til Gængs for os. Dette var en meget uskyldig Fornøjelse, ikke saa ganske lovligt overfor Estrids Forhold overfor de mange yndelige Marstiller, der vokse der i Græset. Inden jeg kunde standse hende, var hun midt i paa Blæserne og plukkede Blomster. Jeg blev staende ud i Gangen og tilte hende, at dette var strengt forbudt, hvilket hun kunde læse paa alle Plakaterne. Men Estrid havde desværre den samme Mangel paa juridisk Rejsfølde som jeg troede de allerførste Kvinder have faaet i Arve fra vor farles Stammede Eva. Hun agtede ikke paa mine Raad og Advarsler, men saarede, at jeg blot komme ind og se, hvilken Manglade af de dejligste Rønneller og Fjællejere der vokse. Saa blev jeg hjed af at staa alene i den astfukne Gang og ind til hende, og da jeg først var derinde, tilfik hun mig snart overtalt til at hænge med at plukke, thi siden jeg nu havde overtraadt det andet Forbud mod at plukke Blomster. Det gjorde jeg da ogsaa, og vi kappedes nu om, hvem der findes de smukkeste og lave den fineste Bouquet. Naar vi saa vare færdige og bega os paa Hjemvejen, begyndte jeg at faa Samvittighedsnag over vort Ran, liget af Frygt for at møde Opsynsbetjenten. Jeg paaskynbede vor Gang og mig ikke tryg, forend vi vare vel ude af Haven og atter paa Hjemtur.